

Arrest

nr. 200 632 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LESAFFER
Meir 22-24/2
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 november 2017 met refertenummer 73630.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LESAFFER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Fars en heeft u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Teheran. U werkte in de jaren 1980 in Iran bij de Sepah-e-Pasdaran (Islamitische Revolutionaire Garde). In 1985 vluchtte u naar België en in 1986 werd u in België erkend als vluchteling. Van 1990 tot 1991 was u gehuwd met O. Z. (...), een Israëlische ex-soldate. Op 13 oktober 1993 kreeg u een

dochter, S. M. (...), samen met de Belgische K. A. (...), met wie u in 1995 huwde bij een imam zodat u de nodige documenten zou hebben indien u voor uw dochter ooit Iraanse documenten wilde bekomen. Een paar weken voordat uw dochter werd geboren, overleed uw vader in Iran. In 1997 slaagde u erin om van de Iraanse ambassade in Brussel een laissez-passer te krijgen zodat u naar Iran kon reizen, waar u een aantal zaken moest regelen omtrent het overlijden van uw vader. Voor uw reis naar Iran betaalde u iemand om alvast voor u aan te schuiven, zodat u tijdens uw verblijf een paspoort kon verkrijgen. U verbleef ongeveer twee of drie weken in Iran, totdat u een visum had voor België en weer kon terugkeren. Enige tijd later reisde u opnieuw (via Turkije) naar Iran, alvorens naar Litouwen te gaan waar u met een partner een restaurant zou openen. Gedurende een jaar in de periode 1999-2000 verbleef u in Litouwen, waarbij u om de drie maanden moest terugkeren naar België om uw verblijfsdocumenten te verlengen. Tijdens uw derde bezoek aan Litouwen bleek er een bom onder uw auto te zijn geplaatst, naar u vermoedt door de Iraanse autoriteiten. Dit incident werd door de plaatselijke politie onderzocht, maar u heeft er geen documenten van. Vervolgens reisde u opnieuw via Turkije naar Iran. Toen u op de terugweg was naar België, werden in Turkije uw documenten gestolen – uw Iraanse paspoort, uw Belgische identiteitskaart en uw werkvergunning – waardoor u niet kon terugkeren naar België. U ging naar de Belgische ambassade in Turkije om hulp te vragen. U vroeg uw ex-echtgenote K. A. (...) om uw huwelijksakte van uw eerste huwelijk naar de ambassade te sturen. In plaats daarvan, stuurde zij of haar moeder deze huwelijksakte naar de Iraanse ambassade in Brussel. U kwam pas twee maanden later te weten wat er precies was gebeurd, maar u werd door een oude vriend van de revolutionaire garde ingelicht dat er een bericht over u was binnengekomen bij de autoriteiten. U slaagde er uiteindelijk in om terug te keren naar België. Omdat u te lang was afwezig geweest, werden op 21 maart 2000 of 2001, dat weet u niet zeker, uw Belgische documenten afgenomen. Daarna kon u het land niet meer verlaten. Uw advocaat startte verschillende procedures op om te zorgen dat u opnieuw verblijfsdocumenten zou krijgen, maar tevergeefs. Na uw laatste komst naar België werd u op straat aangevallen door vier Iraniërs. In 2002 liet u uw Iraanse paspoort verlengen op de Iraanse ambassade in Brussel, hetgeen ze maar al te graag deden aangezien de autoriteiten u in Iran wilden krijgen om u dan te kunnen arresteren. Sinds uw huwelijksakte op de ambassade was beland, slaagde uw familie er niet meer in documenten voor u te verkrijgen in Iran. Er werd telkens gezegd dat u zelf aanwezig diende te zijn. Omdat uw advocaat er niet in slaagde op een andere manier verblijfsdocumenten voor u te verkrijgen, diende u op 9 april 2015 een nieuwe asielaanvraag in. U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 3 juni 2015, maar was afwezig bij uw herconvocatie. Om die reden nam het commissariaat-generaal op 4 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de Subsidiäre beschermingsstatus. Op 7 maart 2016 tekende u tegen deze beslissing beroep aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft tot op heden geen arrest geveld, maar stelt in haar beschikking van 24 augustus 2017 dat uw beroep onontvankelijk is wegens een gebrek aan belang, aangezien u op 2 augustus 2016 een nieuwe asielaanvraag indiende. Uw asielaanvraag werd in overweging genomen door het commissariaat-generaal. Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag stuurde u de volgende documenten per mail door: de akte van uw religieus huwelijk met K. A. (...) (dd. 10.06.1993), een bewijs van echtscheiding van uw eerste huwelijk met O. Z. (...) (dd. 19.09.2017), een 'inventaris van stukken' met een overzicht van documenten (de documenten zijn niet toegevoegd), een kopie van één pagina van uw shenansnameh, een PV-nummer van de politie van Antwerpen en een bewijs van het verlies van documenten in Turkije.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiäre bescherming aangetoond heeft.

U verklaarde dat u vreest dat u in Iran vervolgd zou worden omwille van uw huwelijk in 1990-1991 met een Israëlische ex-soldate.

Er dient echter te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde in het kader van uw huidige en uw vorige asielaanvraag dermate tegenstrijdig en incoherent zijn, dat u deze vrees geenszins aannemelijk gemaakt heeft. In dit kader dient vooreerst te worden gekeken naar uw verklaringen omtrent uw familie in Iran en daarbij aansluitend uw reizen naar en verblijven in Iran sinds uw oorspronkelijke erkenning als vluchteling in 1986. Tijdens uw gehoor op 3 juni 2015 (vanaf nu: CGVS I) verklaarde u dat uw vader overleed in 1992 of 1993 (CGVS I, p. 2) en even later in 1997 (CGVS I, p. 4). Na zijn overlijden zou u een pardon hebben gekregen via een contact op de Iraanse ambassade en zou u van 1997 tot 1999 anderhalf jaar in Iran hebben verbleven (CGVS I, p. 3, 4). Daarna bleef u tot 2000 in België, waarna u in Litouwen ging werken (CGVS I, p. 4). In 2001-2002 wilde u nog eens teruggaan naar Iran, maar onderweg naar Iran verloor u in Turkije uw documenten (CGVS I, p. 3, 5). Later bevestigde u sinds uw reis in 1997 nooit meer naar Iran te zijn teruggekeerd (CGVS I, p. 6). Tijdens uw gehoor op 13 september 2017 (vanaf nu: CGVS II) verklaarde u in eerste instantie dat u in

1998 of 1999 iemand in Iran betaalde om een paspoort voor u aan te vragen en vervolgens met dat paspoort in september 1999 terugkeerde naar Iran (CGVS II, p. 5). U verbleef er tien dagen omdat u, voor u uw restaurant in Vilnius zou starten, uw moeder wilde zien en geld ophalen (CGVS II, p. 5). Op de terugweg van Iran in Turkije zou u vervolgens uw documenten zijn verloren (CGVS II, p. 7). Deze reis in 1999 zou de enige keer zijn geweest sinds uw komst naar België dat u naar Iran ging (CGVS II, p. 7). Onmiddellijk hierna corrigeerde u zichzelf en verklaarde dat u in 1990 uw status als vluchteling had opgegeven en naar Iran terugkeerde omdat uw vader was overleden (CGVS II, p. 7-8). U verbleef twee of drie weken in Iran, vroeg een visum aan voor België en keerde terug (CGVS II, p. 7). Dit waren de enige twee keren dat u ooit terugkeerde naar Iran (CGVS II, p. 8). Even later, gevraagd naar de overlijdensdatum van uw vader, zei u 1996, of 1993, en vervolgens – gewezen op uw eerdere verklaring dat hij in 1990 overleed – 1991 (CGVS II, p. 10). De reis naar Iran na zijn overlijden zou dan ook hebben plaatsgevonden in 1991 en niet in 1990 (CGVS II, p. 10). Toen vervolgens werd opgemerkt dat u bij uw eerdere gehoor had verklaard dat uw vader in 1992 of 1993 was overleden, kon u enkel verklaren dat niet goed was met data (CGVS II, p. 10). Gewezen op het feit dat u ook eerder had verklaard dat het overlijden van uw vader in dezelfde periode was als de geboorte van uw dochter, bevestigde u deze versie. Uw reis naar Iran zou evenwel niet in 1993 hebben plaatsgevonden maar wel in 1995, twee jaar na zijn overlijden (CGVS II, p. 11). Toen vervolgens de feiten nogmaals werden overlopen, bevestigde u dat u in 1995 met een laissez-passer naar Iran ging en in 1998 of 1999 een paspoort verkreeg via een persoon in Iran, om vervolgens met uw paspoort via Turkije naar Iran te gaan in september 1999. Op de terugweg van Iran in Turkije zouden uw documenten zijn gestolen, en daarna begon u in Litouwen te werken (CGVS II, p. 12). U verklaarde dat in maart 2000 uw Belgische identiteitsdocumenten werden afgenomen (CGVS II, p. 13). Vervolgens werd u gewezen op het feit dat het document van de Turkse politie ter bevestiging van het verlies van uw documenten (door u afgegeven in het kader van uw vorige asielaanvraag) dateert van 2001. U antwoordde hierop dat dat onmogelijk was, dat er iets mis moest zijn met het document en u honderd procent zeker was dat u uw documenten verloor in 2000, omdat u sinds 2000 België zeker niet meer verliet (CGVS II, p. 13-14). Hierna werd opgemerkt dat het Commissariaat-generaal beschikte over een kopie van een paspoort op uw naam, waarin stempels van Litouwen staan van 2000 en niet 1999. U verklaarde dat het mogelijk was dat uw werk in Litouwen in 2000 was in plaats van 2001 maar dat u zeker was dat uw Belgische identiteitsdocumenten werden afgenomen op 21 maart 2000 om vervolgens, gewezen op stempels in uw paspoort na deze datum, te verklaren dat het mogelijk 2001 was toen uw Belgische identiteitsdocumenten werden afgenomen (CGVS II, p. 14). U ontkende echter met klem in het jaar 2002 nog in Iran te zijn geweest, ondanks het feit dat er stempels in uw paspoort stonden van dat jaar, van de grensovergang tussen Iran en Turkije. Hierover verklaarde u eerst dat u iemand betaalde om die stempels in uw paspoort te zetten, om vervolgens te zeggen dat er onmogelijk stempels van 2002 in uw paspoort konden staan (CGVS II, p. 14-15). Om de onduidelijkheden in uw verklaringen op te helderen, werd vervolgens een nieuwe poging ondernomen om uw verschillende reizen te overlopen. U bevestigde in 1995, twee jaar na het overlijden van uw vader, naar Iran te zijn gereisd (CGVS II, p. 16). Daarop zei u dat u, voor u in Litouwen begon te werken, een korte trip maakte naar Iran en vervolgens, nadat u een jaar in Litouwen had gewerkt in periodes van drie maanden, van Litouwen via Turkije drie weken naar Iran ging. Het zou bij terugkeer van deze reis zijn dat u in Turkije uw documenten verloor (CGVS II, p. 16). Plots waren er dus, sinds uw oorspronkelijke komst naar België, drie reizen naar Iran in plaats van twee. U kon enkel toegeven dat dit uw fout was, en op de vraag hoe het kwam dat u bij uw eerdere gehoor had verklaard dat u van 1997 tot 1999 anderhalf jaar in Iran verbleef, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 16). Later in het gehoor werd er verder ingegaan op uw paspoort aanwezig in het dossier, en werd u gezegd dat het in 1997 in Iran werd afgegeven. U reageerde hierop door te zeggen dat u in 1997 in Iran was omwille van het overlijden van uw vader – in plaats van 1995 dus (CGVS II, p. 20). Toen u hiermee werd geconfronteerd, stelde u louter dat u zich had vergist (CGVS II, p. 21). Uit het geheel van bovenstaande elementen kan worden geconcludeerd dat u geen coherente verklaringen aflegde omtrent uw reizen en verblijven in het buitenland hetgeen uw algemene geloofwaardigheid op de helling zet.

Gerelateerd aan uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw reizen, dient ook te worden gewezen op enkele opmerkelijke vaststellingen aangaande uw paspoort. Tijdens uw gehoor in 2015 verklaarde u hieromtrent dat u een oud paspoort had toen u in 1986 naar België kwam en dat u vervolgens, toen u terug naar Iran ging in 1997, een nieuw aanvraag. Daarna zou u nooit een meer een Iraans paspoort hebben gehad (CGVS I, p. 6). Bij uw gehoor in 2017 verklaarde u dat u een paspoort had dat was verlopen in het jaar 2000, en dat u sindsdien nooit meer een paspoort had (CGVS II, p. 3-4). Dat paspoort zou u in 2006 zijn verloren (CGVS II, p. 4). U verklaarde dat u in 1997 of 1989 een paspoort had gevraagd bij de Iraanse ambassade in België, maar ze u enkel een laissez-passer gaven. U betaalde dan iemand in Iran om een paspoort voor u aan te vragen. Daarna zou u met dat paspoort naar Iran zijn gegaan (CGVS II, p. 5). Het paspoort dat deze persoon voor u aanvraag zou

slechts een jaar zijn geldig geweest, het verviel in 2000 (CGVS II, p. 5). Dat kwam doordat uw oude paspoort niet werd ingediend bij de aanvraag van het nieuwe paspoort. Nadat het paspoort in 2000 verviel, vroeg u nooit een nieuw paspoort aan (CGVS II, p. 6). Toen er u werd verteld dat zich in uw dossier een kopie van uw paspoort bevond en uw relaas hierdoor ondermijnd werd, zoals hierboven beschreven, herhaalde u dat uw Iraanse paspoort was vervallen op het moment dat uw Belgische documenten waren ingetrokken, dus in 2000 of 2001. Dat er van het jaar 2002 nog stempels in uw paspoort stonden werd door u afwisselend ontkend of verklaard doordat u iemand zou hebben betaald om deze stempels te (laten) plaatsen (CGVS II, p. 14-15, 22). Ondanks uw eerdere verklaringen dat uw paspoort slechts één jaar was geldig geweest en in 2000 was vervallen, bevestigde u later in het gehoor – nadat dit u was verteld – dat het paspoort in 1997 was uitgegeven in Iran en in 2002 was verlengd in Brussel. Gevraagd waarom u uw paspoort had later verlengen, antwoordde u dat u nog naar Litouwen had willen reizen (CGVS II, p. 20). Nochtans had u eerder verklaard dat u geen nieuw paspoort meer had aangevraagd na 2000 omdat het geen zin had, u kon toch niet naar Litouwen reizen (CGVS II, p. 6, 14) en ook dat u, nadat uw Belgische identiteitsdocumenten waren ingetrokken, niet meer naar Litouwen kon reizen omdat uw Iraanse paspoort was vervallen (CGVS II, p. 14). Voorts zei u ditmaal dat het paspoort dat u in 1997 had gekregen niet één jaar, maar vijf jaar geldig was (CGVS II, p. 21), hetgeen des te meer opmerkelijk is in het licht van uw eerdere omstandige verklaring waarom uw paspoort slechts één jaar geldig zou zijn geweest (CGVS II, p. 6). Daarenboven verklaarde u plots tot twee maal toe dat u uw paspoort in 1997 zelf in Iran had aangevraagd, nadat u met een laissez-passer naar Iran was kunnen reizen (CGVS II, p. 20, 21). Eerder had u echter verklaard met het paspoort zelf naar Iran te zijn gereisd, nadat u iemand zou hebben betaald om het aan te vragen (CGVS II, p. 5). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat u iemand had betaald om uw paspoort aan te vragen, verklaarde u dat u deze persoon had betaald om voor u in de rij te gaan staan, maar dat u het paspoort uiteindelijk zelf in Iran aanvroeg (CGVS II, p. 21). Dit kan echter niet verklaren dat u eerder had aangegeven met het paspoort naar Iran te zijn gereisd. Overigens komt het geheel en het grote aantal van de stempels die in uw paspoort werden geplaatst op Turkse en Iraanse grensovergangen (onder meer van oktober 1997, februari 2000, maart 2000, april 2000, juni 2000, november 2001, september 2001 en februari 2002) geenszins overeen met uw asielrelaas. Ook de stempel van aankomst in Brussel op 26 februari 1998 komt met geen enkel deel van uw verklaringen overeen. Hierbij dient nog te worden aangestipt dat in de kopie van uw paspoort waarover het Commissariaat-generaal beschikt (neergelegd door uw advocaat bij een regularisatieaanvraag in 2003) een aantal stempels niet of nauwelijks leesbaar zijn en er ook verschillende pagina's van uw paspoort ontbreken (p. 24-27 en 30-33), waardoor het Commissariaat-generaal zelfs mét deze kopie niet over al uw verschillende buitenlandse reizen op de hoogte kan zijn.

Uw tegenstrijdige verklaringen omtrent uw reizen naar het buitenland en omtrent uw reisdocumenten wijzen erop dat u elementen bewust wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties. U maakt het het Commissariaat-generaal zo onmogelijk om een zicht te krijgen op uw werkelijke profiel en mogelijke vrees voor de Iraanse autoriteiten.

Wat het door u in uw huidige asielaanvraag aangehaalde asielmotief op zich betreft – de Iraanse autoriteiten zouden bewijs hebben van uw huwelijk met een Israëlische ex-militair (CGVS II, p. 16) – wordt daarenboven vastgesteld dat de geloofwaardigheid in de eerste plaats wordt aangetast door uw onvermogen om het correct te plaatsen in de tijdslijn van de door u beschreven elementen. Uw huwelijksakte zou door uw ex-echtgenote K. A. (...) of haar ouders aan de Iraanse ambassade zijn bezorgd, op het moment dat u zich in Turkije bevond en daar vastzat omdat uw documenten waren gestolen. Tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat u in Turkije kwam vast te zitten onderweg naar Iran (CGVS I, p. 3). U verklaarde expliciet daardoor tijdens die reis niet naar Iran te zijn gegaan (CGVS I, p. 5). Volgens uw verklaringen bij uw huidige asielaanvraag verloor u uw documenten echter in Turkije op de terugweg van Iran via Turkije naar België (CGVS II, p. 7). Bovendien was deze reis oorspronkelijk vóór u in Litouwen begon te werken (CGVS II, p. 5, 7, 12), en even later pas nádat u in Litouwen had gewerkt – een reis die u niet eerder had aangehaald (CGVS II, p. 16). Aangaande de huwelijksakte zelf, verklaarde u in 2015 tot tweemaal toe dat u geen enkel idee had hoe uw ex-echtgenote deze had verkregen, u had er zelf immers nooit een kopie van gehad en ook uw advocaat was er de laatste tien jaar niet in geslaagd een kopie te verkrijgen (CGVS I, p. 3, 5). In 2017 daarentegen zei u dat u zelf steeds een kopie van uw huwelijksakte had gehad, van uw huwelijk tot in maart 2017 (CGVS II, p. 3). U wist ook precies waarom uw ex-echtgenote een kopie van deze huwelijksakte zou hebben gehad: zij had al uw documenten nog van de tijd toen de naam van uw dochter wilde laten veranderen (CGVS II, p. 17). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, met name dat u pas na uw vorige gehoor besloot dat zij doe documenten moest hebben gehad (CGVS II, p. 17) kan geenszins overtuigen. Het is immers weinig aannemelijk dat u pas vijftien jaar na deze feiten plots zou beseft hebben hoe uw ex-echtgenote voor u dergelijke problemen had kunnen veroorzaken. Bovendien verklaarde u bij uw huidige asielaanvraag dat u zelf had gevraagd aan K. (...) om deze

documenten op te sturen naar de Belgische ambassade (CGVS II, p. 9), hetgeen u niet enkel naliet te vermelden bij uw vorige asielaanvraag, maar ook onmogelijk zou zijn geweest indien u niet had geweten dat zij over dit document beschikte. Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over de vraag hoe u op de hoogte was gekomen van het feit dat de Iraanse ambassade uw huwelijksakte had ontvangen. Hierover zei u in 2015 dat u een contactpersoon had op de ambassade (dezelfde persoon die u had geholpen om te kunnen terugkeren naar Iran), die aan u vertelde wat er was gebeurd en die uw ouders vroeg of het waar was dat u met een Israëlsche was gehuwd. Hij was immers bang voor zijn positie, aangezien hij ervoor had gezorgd dat u was kunnen terugkeren naar Iran (CGVS I, p. 3). Toen u bij uw huidige asielaanvraag dezelfde vraag werd gesteld, antwoordde u eerst dat u bericht kreeg van uw familie in Iran. Gevraagd hoe zij het te weten kwamen, zei u dat uw familie het niet te weten kwam, maar dat u het zelf hoorde van oude collega's van de revolutionaire wacht. Gevraagd naar meer details, zei u dat u met uw broer sprak en hij zei dat iemand hem had verteld dat ze alarm hadden gekregen over een document van de ambassade in België. Vervolgens maakte u ervan dat u rechtstreeks een email had gekregen van een ex-collega, H. (...), dat er een alarm voor u was maar u wist niet waarvoor, dat legde hij pas twee maanden later aan de telefoon uit (CGVS II, p. 17). Verderop voegde u toe dat H. (...) naar het huis van uw moeder was geweest, met uw moeder en broer sprak, en daarna met u belde (CGVS II, p. 19). Deze verklaringen kunnen geenszins als coherent worden beschouwd. Daarenboven zei u tijdens het tweede gehoor dat u geen contactpersoon had binnen de ambassade die zaken voor u kon regelen, en dat behalve H. (...) er niemand was die u kende die voor de autoriteiten werkte en die u ooit had geholpen of op de hoogte was van uw probleem (CGVS II, p. 23). De hierboven beschreven elementen ondergraven verder uw geloofwaardigheid. Er kan dan ook absoluut geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat de Iraanse autoriteiten een kopie van uw huwelijksakte zouden hebben ontvangen.

Wat volledigheidshalve uw verklaring betreft dat er in Litouwen een bom onder uw auto zou zijn geplaatst (CGVS II, p. 6) wordt opgemerkt dat u tot tweemaal toe verklaarde dat dit was omdat de autoriteiten op de hoogte waren van uw huwelijk. Volgens de laatste versie die u gaf van uw relaas, bereikte uw huwelijksakte echter pas de Iraanse ambassade ná uw laatste reis naar Litouwen (CGVS II, p. 16). Toen u hierop werd gewezen, antwoordde u dat u niet wist of het met de ambassade te maken had of dat dit gewoon uw eerste gedachte was (CGVS II, p. 18-19). Hoe dan ook heeft u voor dit incident noch voor het incident waarbij u in België zou zijn aangevallen door vier Iraniërs (CGVS II, p. 19) niet het minste bewijs. Over deze beide incidenten wordt gesteld dat u zich hiervoor tot respectievelijk de Litouwse of de Belgische autoriteiten dient te wenden, hetgeen u verklaart reeds te hebben gedaan. Het CGVS kan zich slechts uitspreken over uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst, in casu Iran.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het Commissariaat-generaal niet anders dan concluderen dat er aan uw verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht, en dat u bijgevolg niet heeft kunnen aantonen dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kan vastgesteld worden. Dat u in 1986 erkend werd als vluchteling in België, wijzigt niets aan deze vaststelling. Aangezien vaststaat dat u na deze erkenning meerdere malen terugreisde naar Iran met medeweten van de Iraanse autoriteiten en dat uit niets blijkt dat u bij deze terugreizen problemen kende met de Iraanse autoriteiten, zijn deze motieven niet meer relevant bij de beoordeling van uw huidige vrees ten opzichte van Iran.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw huwelijksakte en bewijs van echtscheiding bevestigen slechts uw beide huwelijken, die hier op zich niet ter discussie staan. De kopie van uw shenasnameh bevestigt uw identiteit, waar in deze beslissing evenmin aan wordt getwijfeld. De inventaris van stukken heeft geen enkele waarde zonder de aanwezigheid van de eigenlijke documenten die in het overzicht zijn opgenomen. Aangaande het nummer dat volgens u een PV-nummer zou zijn en waarmee het PV zou kunnen worden opgezocht, wordt opgemerkt dat de bewijslast bij de asielzoeker. Hoe dan ook betreft het hier een aangifte van een incident in België, dat op zich geen invloed heeft op deze beslissing. Betreffende het certificaat dat bevestigt dat u in Turkije documenten verloren heeft, dient opgemerkt te worden dat hierin enkel Belgische documenten vernoemd worden en geen sprake is van een Iraans paspoort, waardoor uw bewering dat u dit paspoort in Turkije verloren zou zijn, verder ondermijnd wordt (CGVS II, p. 4).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 57/6, voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij in haar verweer op summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opwerpt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en onjuistheden, en vooral deze met betrekking tot haar reizen in het buitenland, te wijten zijn aan vergissingen in haren hoofde daar het niet onredelijk is zich in 2017 bepaald feiten uit een periode van 1986-2002 niet meer te kunnen herinneren, oordeelt de Raad evenwel dat – daargelaten dat kan worden aangenomen dat men zich geen exacte chronologische data kan herinneren, hetgeen ook van verzoekende partij niet wordt vereist – het absoluut onaanvaardbaar is dat verzoekende partij een verhaal van heen- en terugreizen naar Iran ophangt dat *nota bene* niet compatibel is met de door haar persoonlijk ter ondersteuning van haar asielrelaas en een eerdere regularisatieaanvraag aangereikte documenten (een document van de Turkse politie ter bevestiging van verlies van documenten in Turkije en haar paspoort waarvan de kopie door haar advocaat werd bijgebracht in de regularisatieaanvraag in 2003) waarvan kan worden aangenomen dat zij de inhoud

ervan kent en deze ten alle tijde als chronologisch kapstok kan consulteren, dat zij zich tegenspreekt over het aantal terugreizen naar Iran (één, twee of zelfs drie), dat zij flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over de stempels in haar paspoort en over de geldigheidsduur van dit paspoort, dat zij het verlies van de documenten in Turkije nu eens situeert op het ogenblik van een heenreis naar Iran, dan weer bij een terugreis en dat verzoekende partij zich tegenspreekt over het al dan niet in het bezit hebben van kopieën van haar huwelijksakte, over de wijze van het op de hoogte komen van het feit dat de Iraanse ambassade haar huwelijksakte had ontvangen en over het al dan niet persoonlijk hebben van een contactpersoon op de Iraanse ambassade. Voormelde tegenstrijdigheden en onjuistheden betreffen dermate wezenlijke gegevens in het voorgehouden asielrelaas dat mag worden aangenomen dat deze gegevens in het geheugen gegrift staan of op basis van de zelf aangereikte document eenvoudigweg verifieerbaar zijn in de tijd zodat in redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij desbetreffend coherent en eenduidige verklaringen aflegt, *quod non in casu*. Verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat absoluut geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat de Iraanse autoriteiten een kopie van haar huwelijksakte zouden hebben ontvangen.

Het asielrelaas van verzoekende partij dat de Iraanse ambassade op de hoogte is van haar huwelijk met een Israëlische onderdaan waardoor zij nood heeft aan internationale bescherming is derhalve volstrekt ongeloofwaardig.

Waar verzoekende partij nog opwerpt dat de Iraanse autoriteiten mogelijks in de toekomst kennis van dit huwelijk “kunnen krijgen” wijst de Raad erop dat dit een hypothetische veronderstelling is, dat niet kan worden ingezien hoe de Iraanse autoriteiten deze info zouden kunnen bemachtigen – verzoekende partij preciseert dit evenmin in haar verzoekschrift – en dat een nood aan internationale bescherming *hic et nunc* dient te worden beoordeeld.

2.2.5. Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat het absurd is van haar te verwachten dat zij de hand kan leggen op eventueel geheime documenten van de Iraanse autoriteiten stelt de Raad vast dat dit verwachtingspatroon in haren hoofde door verwerende partij niet wordt gekoesterd.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT